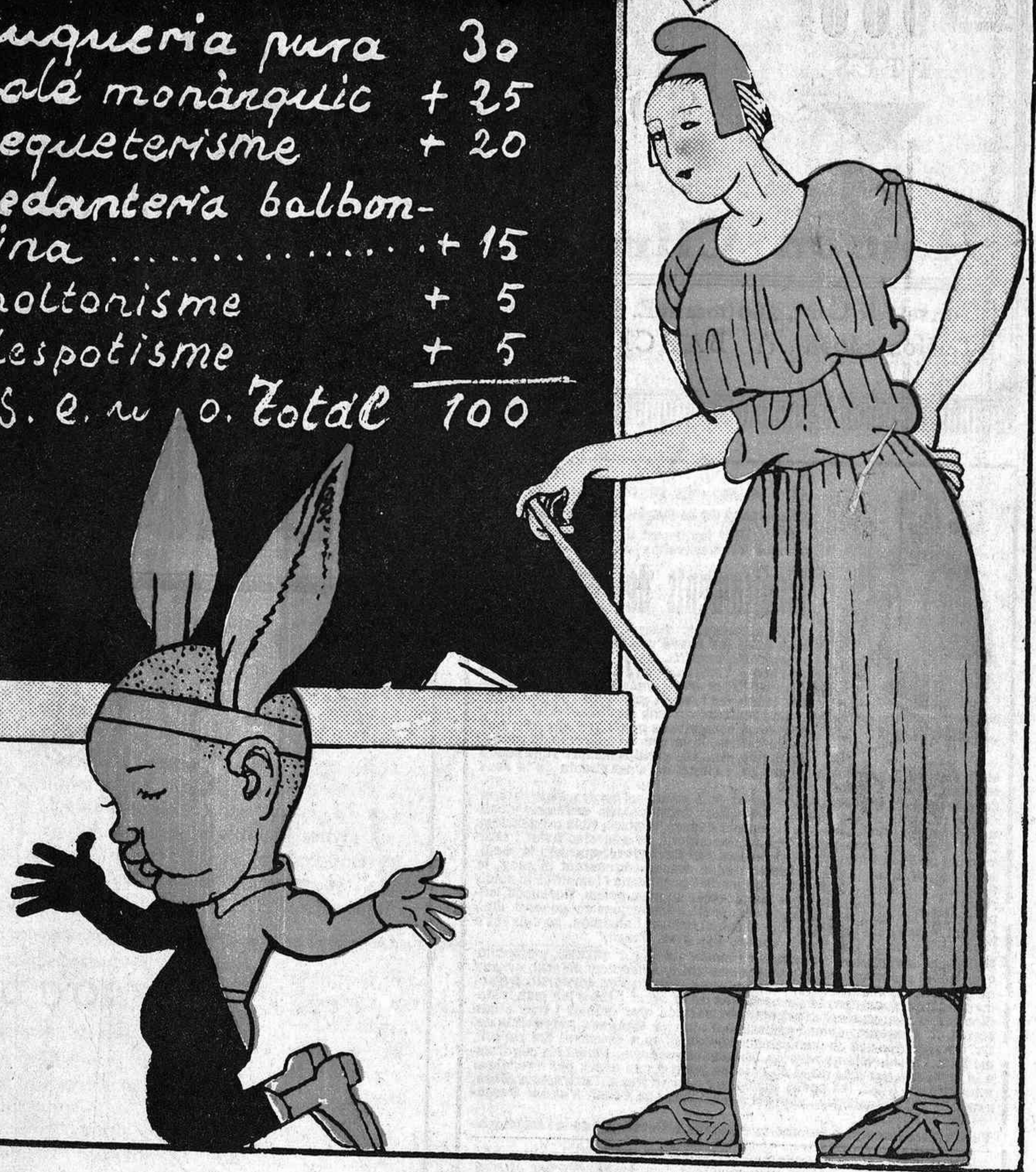

anarqueria pura	30
calé monàrquic	+ 25
requeterisme	+ 20
pedanteria balbon- tina	+ 15
moltonisme	+ 5
despotisme	+ 5
S. e. n. o. Total	<u>100</u>

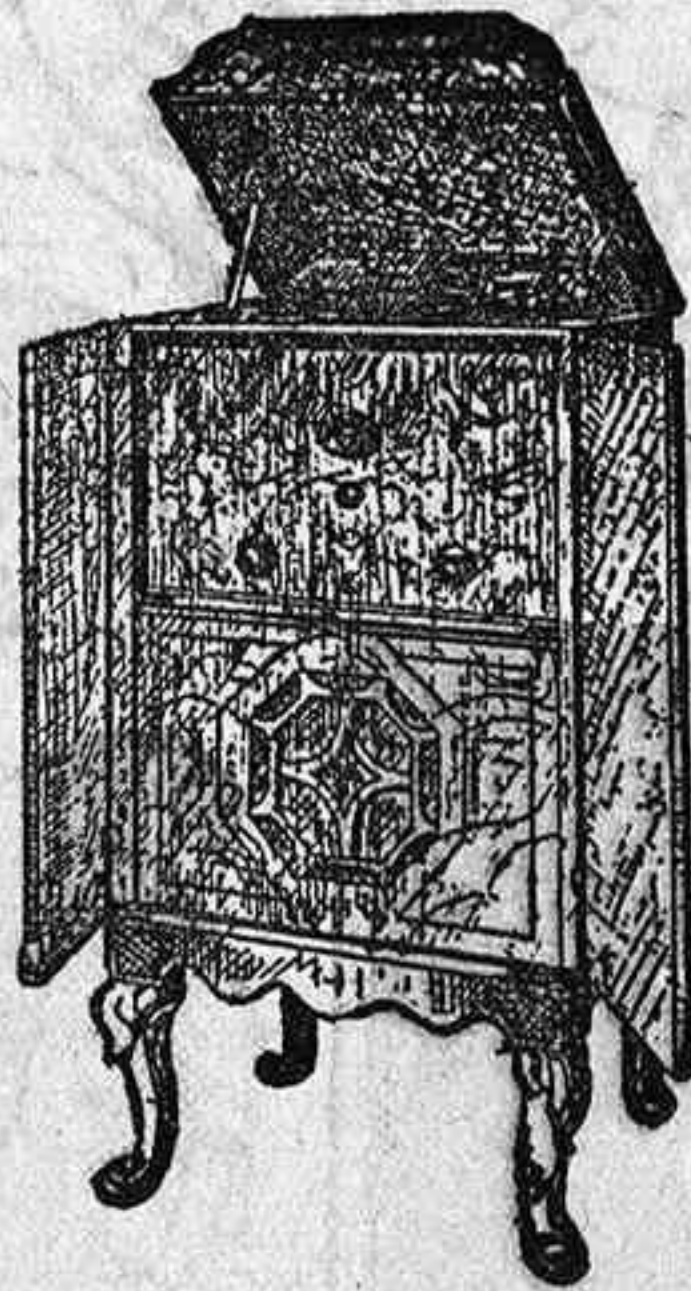

L'analfabetisme

El problema de l'anarquisme és una qüestió de primeres lletres.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou soltar i utilitzar de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

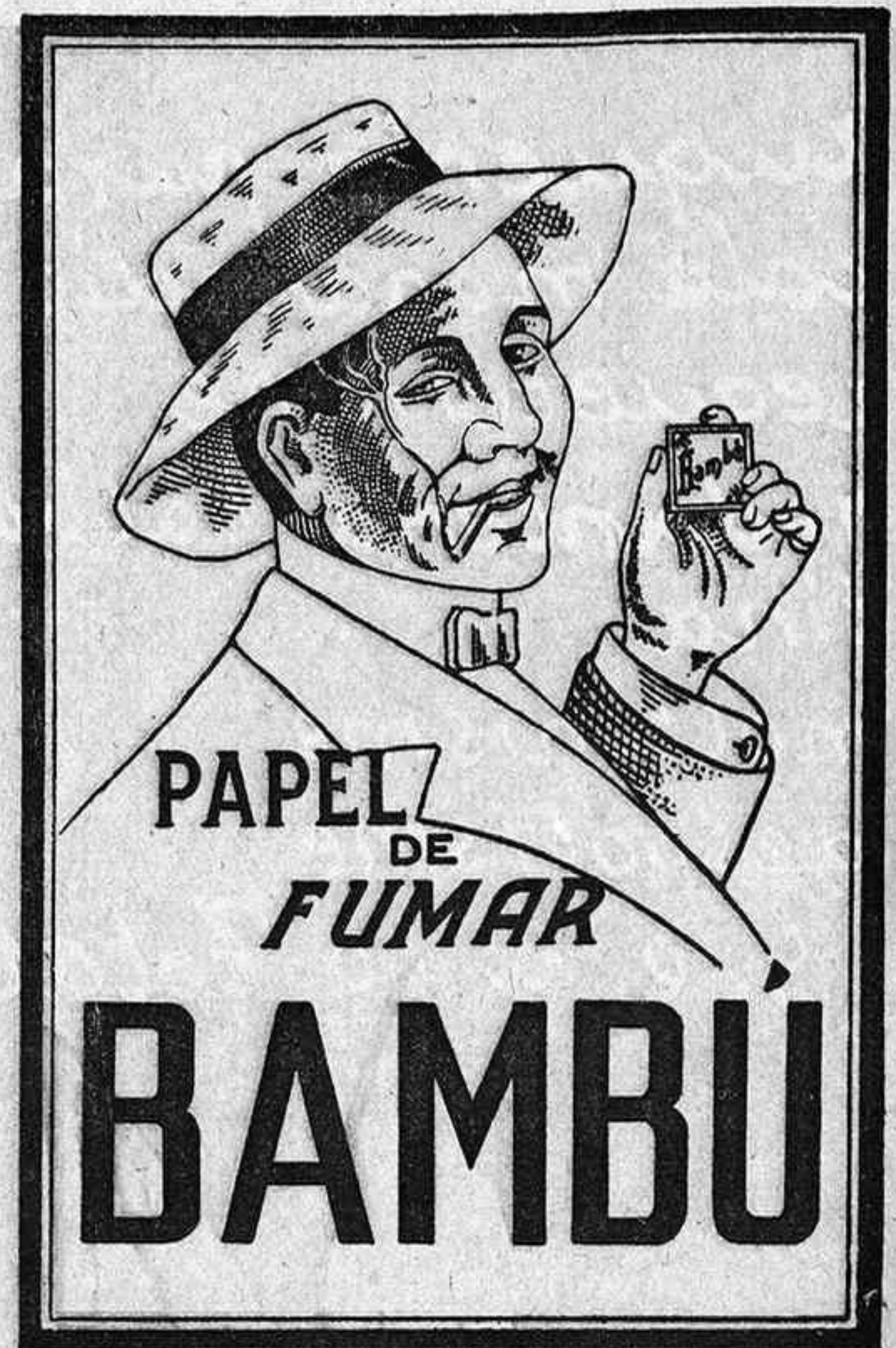
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariat), *eccemes*, *herpes*, *ulceres vari-coses* (llagues de les sames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives* del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciàls* del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-ces 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

Nota.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer de 1er, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebren gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Oh, els intel·ligents!

Des de fa uns quants dies l'orgue dels amargats, dels exquisits i dels intel·ligents ha iniciat una política d'alta crítica per a evidenciar que els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya són la gent més negada del món i que els polítics de Madrid no tenen gaire fe amb llurs dots de governants. Evidentment, això pels que hem estat testimonis imparcials de tot el que s'ha fet i discutit durant l'Estatut de Catalunya al Parlament i fora del saló

de Sessions és una de les veritats més extraordinàries que s'han dit. És cert. Ni el senyor Lluís Companys, ni el senyor Joan Lluhí i Vallescà, ni el senyor Antoni Xirau han fet res. Ja es hora de fer justícia a l'home que ha fet més per la consecució de l'Estatut que ha estat el senyor Esteve i Guau. Ai, amics, no hem estat justos! A l'home a qui se li deu l'Estatut de Catalunya és al senyor Esteve i Guau. Sense el senyor Esteve i Guau a hores d'ara Catalunya no tindria l'Estatut i potser els catalans encara aniríem amb el trajo d'Adam. Una de les injustícies més grosses que s'han fet ha estat no parlar cada dos per tres dels treballs herculis, majestuosos, extraordinaris, intel·ligentíssims, del senyor Esteve i Guau. El senyor Esteve i Guau va parlar un dia en defensa d'unes esmenes. El senyor Besteiro, president de la Cambra, el va tenir que fer callar. Hom ho pot veure al "Diario de Sesiones". Tot el que deia era una llauna divertidíssima i a més a més no interessava perquè no tenia ni el pintoresc del senyor Dolcet. Es va aixecar a parlar el seu company de minoria, el senyor Carrasco i Formiguera i el senyor Besteiro va preguntar al senyor Esteve i Guau si retirava la signatura de l'esmena. Com el senyor Esteve i Guau era d'Acció Catalana, és a

dir, del partit dels que són tant d'intel·ligents i tenen tant de to i pensen tant que fan d'ase de Buridan i és moren sense decidir. No sabia si la tenia de retirar o no, però, davant de la peremptorietat del president de la Cambra és va veure obligat a retirar la signatura i per manca d'apuig van passar per un ridícol parlamentari els senyors Carrasco i Formiguera i Esteve i Guau que no sabien que fer... En resum, que la Cambra va esclotar en una riallada immorta i que des de llavors el senyor Azaña no fa res sense consultar-ho al senyor Esteve i Guau al qual descobrí com una de les eminències més extraordinàries de la joventut catalana i una de les llumaneres de l'humanitat.

Ah, si! Però l'eminència del senyor Esteve i Guau encara va fer una cosa més gloriosa. Hom sap qui va resoldre la qüestió de l'Ordre Públic a l'Estatut. Ho varen resoldre satisfactòria i directament, sense cap més altre intervenció els senyors Terradelles i Esplà. No hi va intervenir-hi ningú més perquè els passos que va donar un altre eminència varen ésser tant tortuosos que el senyor Terradelles s'hi va negar a acceptar-los. La solució del problema va ésser resolta pels senyors Esplà i Terradelles. Això no va obstar per a que sortís un telegrama a "La Vanguardia" — que conservem — on es deia que el que havia fet totes les gestions i les havia resolt satisfactòriament havia estat el senyor Esteve i Guau, la gran glòria del Partit Catalanista Republicà, aquell que va ésser director de "La Publicitat" i va tenir que deixar-ho perquè exactament no es sabia si "La Publicitat" era un diari o una botiga de betes i fils. La nota l'havia donat el senyor Esteve al corresponsal de "La Vanguardia" — perquè, això sí, a més d'ésser intel·ligents, "entonats", fins, savis, diplomàtics, estadistes, etc., etc., els del P. C. R., saben donar-se un sabó impressionant i espectacular — i hom va tenir que sortir des de "L'Opinió" dient la veritat al públic català.

Ara resulta segons el diari dels exquisits, dels savis, dels il·lustres, dels fins, dels considerats, dels ponderats, dels políticament ases de Buridan, que els homes de l'Esquerra no són fins polítics i que els polítics de Madrid no hi tenen confiança... Potser es veritat. A la pròxima crisi estem veient a la Presidència del Consell al senyor Martí Esteve i Guau a qui tot Espanya li demanarà de genolls en terra que vagi a Madrid a resoldre-ho tot per fi, intel·ligent, sàvia, il·lustre, ponderat, diplomàtic, estadista, gloriós, martir i entonat...

INTERI

A CAU D'ORELLA

GENT DE NIT.—Les dues de la matinada. Per la Rambla passeja Just Cabot amb un amic.

De l'"Excelsior" surt Josep Maria Planes, il·lustre redactor de "El be negre", amb una noia rossa d'aquelles que, com els serenos, treval·len de nit.

L'amic li diu a Just Cabot, signant-li l'alegra i corfida parella:

—Tu, mira qui passa.

—Si, — respon amb displicència Just Cabot—: "El be negre", amb les p... rosses.

L'EXTASI DEL SENYOR PEL·LICENA.—Tothom està d'acord, — i no ho diem amb ànim de molestar — que la cara del senyor Pellicena Camacho, il·lustre regidor de la Lliga i

no menys il·lustre director de "La Veu de Catalunya", és de les més inexpressives que conec.

Doncs bé, l'altre nit, al Liceu, la cara del senyor Pellicena Camacho resplendia. El senyor Pellicena Camacho estava en èxtasi. Sobretot en arribar al final de l'obra: "La ciutat invisible de Kâtege", que apareix un retaule tot ple d'àngels i de benaventures.

Un amic nostre ens deia:

El burro de cada any

Noi, no l'hi estiris la cua que la porta postissa.

—Li deu resultar que això és una junta general de la Lliga Regionalista.

SEMPRE HI HA QUI ES QUEIXA.—L'altra nit, nit d'inauguració, el Liceu presentava un bon aspecte. Però sempre hi ha qui és queixa. Una senyora, de les honestes, comentava la presència d'unes altres senyores, que, segons sembla no eren tan honestes.

Deia:

—Ai, quines dones! Aviat no és podrà anar ni al teatre!

I uns amics nostres comentaven el comentari:

—En què és diferència les honestes de les deshonestes?

—Tu t'has fixat en la senyora que passava? Anava vestida amb un vestidet fet a casa, duia un mantón de Manila d'imitació, anava mal maquillada. I les altres?

—Ben vestides, ben perfumades, chic.

—Doncs vet ací la diferència.

GLOSARI

EL VOT DE LES DONES

Això sembla el títol d'un sainet de circumstàncies. És molt possible que algun autor il·lustre dels que treballen de cara al públic i es parteixen els drets amb l'empresa, aprofiti aquest títol per a un sainet d'aquests que tan alt posen el teatre català.

Nosaltres, generosos com sempre, li cedim el títol gustosament: tot si qui per Catalunya.

Però no és d'això del que volem ocupar-nos avui en aquest glosari, ni és de coses de teatre, encara que les eleccions sempre resulten una cosa de teatre.

Hom comença a parlar del vot de les dones. Sobretot la Lliga. La Lliga ja fa temps que en parla. Els homes de la Lliga els preocupa molt el vot de les dones. És natural: tem que sense el vot de les dones es quedi sense vots.

Nosaltres — ho hem de confessar sincerament — sentim un cert recel davant el fet que les dones votin. Ho creiem oportú, en aquest moment,

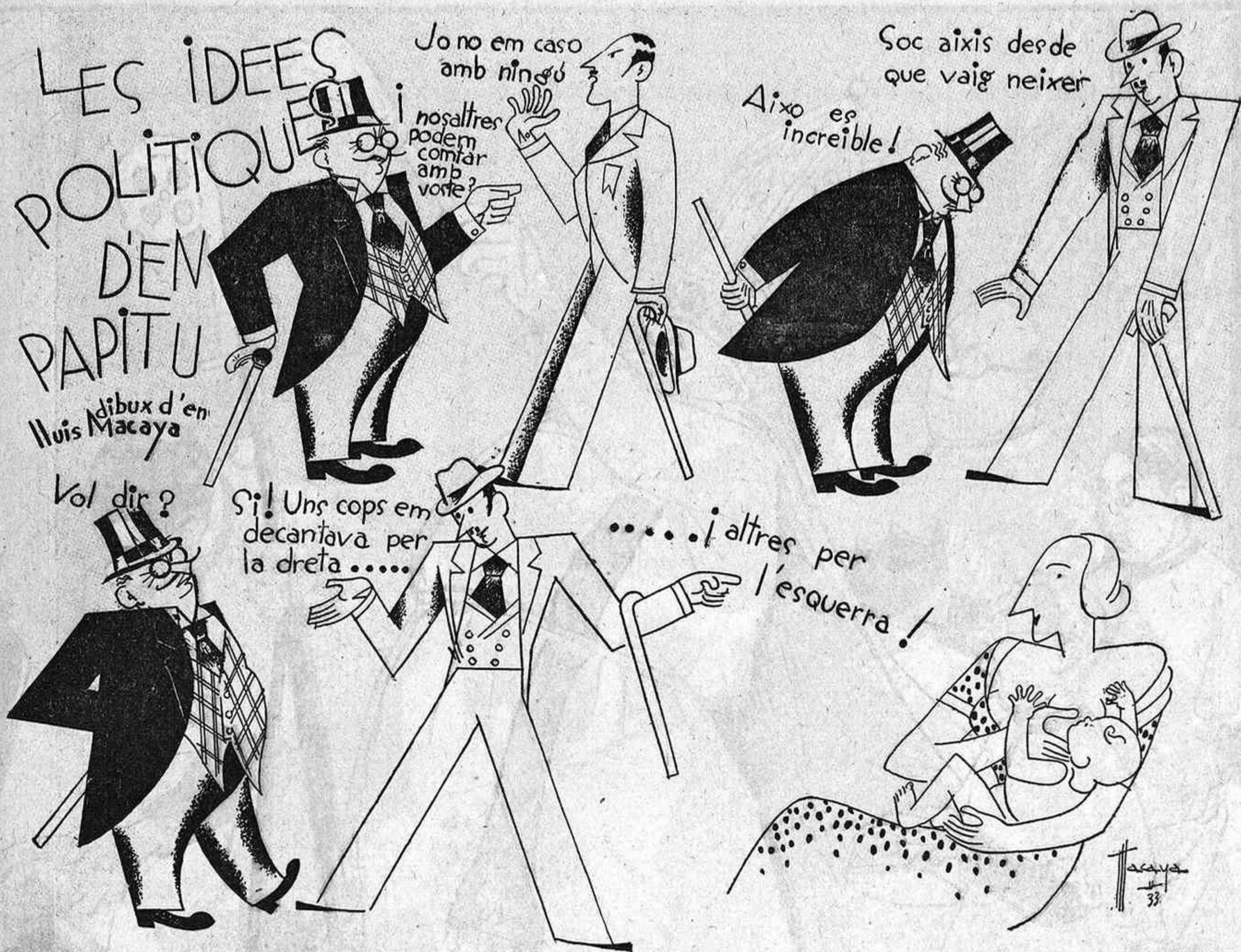
que les dones votin. El mal menor és que, no estant-hi acostumbrades, donin tan poca importància a l'acte d'emetre el vot com al de fregir un parell d'ous. I si no això, pot passar que votin per simpatia o antipatia.

Ara bé, les simpaties i antipaties de les dones poden resultar un xic perilloses. Moltes d'elles, per l'afinitat que donen les faldilles, votarien els capellans. I què voleu que us diem? no és pas que no siguem aficionats a les faldilles: Déu nos en guard, però el que passa és que les faldilles dels capellans mai no ens han fet gràcia.

Si ací tinguéssim actors de Cinema ja no tindriem aquesta por. Els capellans no hi podrien res i les dones es decantarien vers els actors de Cinema. Veureu: entre un John Barrymore i un capellà mal afeitat i amb calçotets llargs l'elecció no és duptosa. Ni nosaltres hi tindriem res que dir, perquè és molt possible trobar en un actor de Cinema un cert bon sentit, una certa bona voluntat.

Es a dir: tot el que és impossible trobar en un capellà.

VIRAI

cients que creuen amb les idees "avançades" de certs homes—interpreten aquells "descobriments" com a sacrifici d'un ideal. Són les bombes que han d'esclatar a l'hora de la reivindicació. El triomf del Proletariat s'apropa. Visca la revolució!

I ve la revolució.

Però és una revolució esquifideta. Una revolució de desconcert. Una revolució que justifica alguna cosa. Una revolució d'ací caic ací m'aixeco. D'una mica d'espectacle. D'una dotzena de trets.

En algun poble de bona fe—pobles d'aquells que si algu sap de lletra no li serveix per a res—donen de veritat la "sang proletària" pel triomf de la causa. Són infeliços que no han percebut diners, però que els han enganyat dient-los que la lluna—si la lluna volien—seria per a ells.

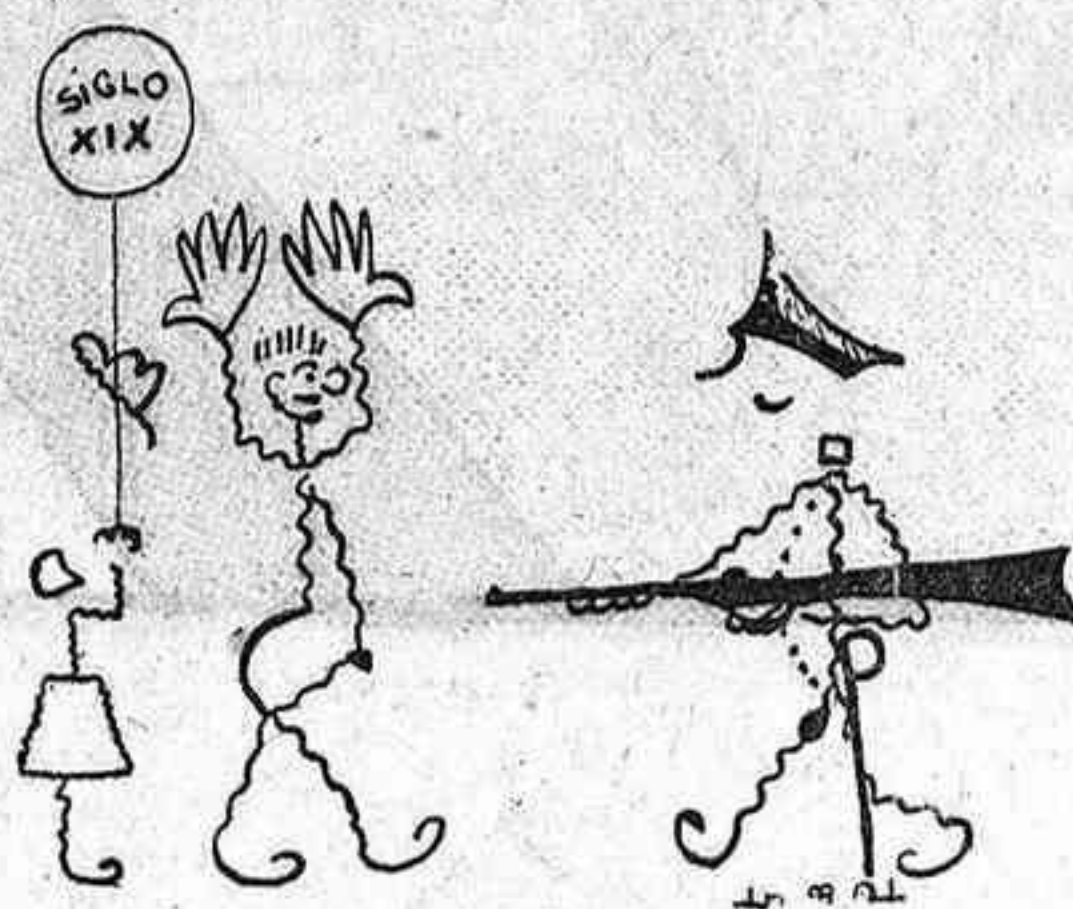
I la revolució projectada per quatre rics, miserables d'instint i de cor, que conspiren amb les vides dels altres, ha sortit els efectes que s'havien pretès: portar hores d'angúnia i tras-

bals a Espanya; causar la mort a quatre innocents. Res més.

El poble, que sap que les revolucions costen diners, no segueix als avalotadors i els contempla indiferent. Sap que cada crit de "visca el comunista llibertari" té un preu. Sap que els trets disparats són pagats a preu fet. Sap que entre els homes que a l'ombra dirigeixen la revolució hi ha els homes dels més perversos sentiments. I sap que entre aquells altres

que cauen i que després se'ls dona el nom d'herois—llevat el cas d'algun cap calent—s'oculta l'home que no estima la vida: el lladre, l'atracador, el pistolero...

Quan reneix la pau i aquells malvats tornen a reunir-se, no el lamenten el fracàs. Sabien—i saben—que el poble no els vol, que no pot sentir-ne parlar d'ells. Però com que el que robaren el suficient per a organitzar tantes revolucions com vulguin, ara es vengen "amb el seu propi diner" per a castigar-los d'aquella indiferència, d'aquell redreçament, d'aquella hora de justícia i de veritat que gràcies a una revolució noble i espontània, una revolució en la que no hi jugà el diner, pogué desfer-se de tota aquesta xuma que "tot estimant" Espanya la enfonsen i desprestigien des dels caus de confabulació i jesuïtisme que tenen a l'estranger.

La nota de la setmana

AGUSTÍ COLLADO

Els tres d'enguany

En lloc de bombes a Montecarlo més val posar-hi a Barcelona es més de actualitat.

Vuitsi nous i cartes que no lliguen

RETORN

Vaja! Ja podem estar tranquils... Els fugitius monàrquics de Villa Cisneros, han arribat en bon estat a Portugal... Ja començàvem a passar ansia.

I així que han desembarcat, han començat a fer tota mena de declaracions als periodistes del país vehi.

—Nosaltres no som monàrquics...

—El moviment en que estàvem complicats, no tenia tampoc aquest caràcter

—A Espanya hi haurà dintre de poc una restauració monàrquica...

D'altres, protesten de que no s'els ha donat durant la seva estada a l'exili, ni caviar, ni perdius farcides...

Fins n'hi han varis, que trobaven a faltar la comunió, l'ofici del diumenge, segurament, les conspiracions fetes a les barbes de les benevolents i cànides autoritats de la República.

Lo curiós del cas, es que tots, enterament tots, han oblidat la nacionalitat del vaixell que els va anar a recullir...

Si es poguessin també oblidar de la seva propia nacionalitat, i nacionalitzar-se pells roges, cafres o canacs, i deixar-nos tranquils per sempre més, els ho agrairíem amb tota l'ànima, i fins flutaríem un vaixell per a treure'ls de

Villa Cisneros, a on hi fa falta portar-hi civilització i no pas comtes, marquesos i demás nobles que tenen la sang groga en lloc de blava, a causa del NOVO-ARSENOL-BENZOL que tenen de prendre, per a assegurar-se una descendència degenerada i idiota, que vagi treballant per a la implantació de la hemofílica dinastia borbònica.

LA QUESTIO ES ANAR EN-DARRERA

Diu la fulla dominical:

Cuando a impulsos del divorcio se rompen los lazos indisolubles del matrimonio cristiano, la familia, sin el rumbo del santo temor de Dios, va a estrellarse contra el amor libre, y se hunde en el torbellino de las pasiones ¡Cuántas veces aparecen más tarde los restos de aquella familia, o en la cama de un hospital, o en la celda de una cárcel, i al amparo de una casa de beneficencia o de las Hermanitas de los pobres.—+MANUEL, Obispo de Barcelona."

Nosaltres diem:

I si no existeix el divorci, també ho veiem a causa d'una fenomenal *panadera* el marit o la muller, tots envenats, l'un en un hospital i l'altre al calabòç de la Comissaria; el matrimoni és bó, quant tot va bé, però en cas con-

trari, no hi valen sermons ni discursos de bisbes.

Jesu-Crist mateix, que ho devia sapiguer, ja no va casar-se...

DESPRES DE LA TEMPESTA...

Sembla que la cosa és va calmant. Els senyors terroristes no fan més que rares exhibicions de tant en tant

La caserna de Sant Agustí, ja no es veu atacada diàriament.

En una paraula: Barcelona repren el seu aspecte normal.

El Liceu ha inaugurat la temporada amb gran aflluència de públic, els teatres funcionen brillantment, i per a acabar d'alegrar als barcelonins, el dissabte, dia 21, a les 6 de la tarda, s'inaugura la primera exposició del Saló d'Humoristes a les Galeries Emporium (Plaça Cucurulla).

No es pot negar que els catalans som optimistes, i que ara més que mai, hem de creure allò de què: "Barcelona és bona, si la bossa sona; tant si sona com si no sona, Barcelona és bona"...

ENCARA QUEDEN MONARQUICS?

Llegeixo el següent telegrama:

"Bukarest, 17.—Es diu que el rei Carol de Rumania, pensa rependre les relacions amb el seu germà, el príncep Nicolàs relacions que es trancaren a causa de què aquest príncep, va contraure sense el permís del rei Carol, matrimoni amb la senyoreta Doletti".

El rei Carol, que s'enfadà amb el seu germà, perquè aquest es casà contra la seva voluntat, no és recorda de que ell, va enviar al botavan el cetre i la corona de Rumania, i a més, la seva esposa i el seu fill, per a seguir a la senyora Lupescu, esposa infidel d'un dels seus subdits, que algun dia morirà defençant l'honor del que l'ha fet cornut.

Es veu que a Rumània com a tot arreu del mon, les senyores són les que porten els pantalons.

Uns pantalons amb puntes i llaços, que fan perdre el cap dels Caps dels bons subdits rumàns.

TELÓ ENLAIRE

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada Oficial

Després de dos anys de mala vida, torna el nostre Gran Teatre a les seves representacions d'òpera en forma decorosa. Aquest es el fet que totes les interessades lamentacions no podran esborrar ni tan sols velar.

L'òpera està en crisi en tot arreu. Fins que s'haurà tret del damunt el pesombre, la desviació wagneriana, el teatre líric tornarà a centrar-se en el seu natural ambient. Serà inútil voler descalificar els que fa temps ens hem adonat d'això tirant-nos damunt la carrincloneria italiana. Tan impropis del teatre trobem l'"Aida" com el "Parsifal", amb la diferència d'ésser el darrer un seguit de belles peces de música.

Però això no té res a veure amb el que ha passat aquests dos darrers anys al Liceu. Amb decadència o sense decadència, els espectacles en un teatre així han d'ésser organitzats amb un cert "decòrum" i no amb el mal gust d'un qualsevol.

En pocs dies ha estat preparada la temporada actual. Però l'orientació ha estat bona. El coneixement del teatre s'ha demostrat excellent. Ara no més cal que tots hi posem el coll. Perquè, indubtablement, en el Gran Teatre del Liceu els espectadors (i això es un dir, perquè un refereix més a elles que a ells), són la meitat de l'espectacle.

Hem presenciat dues representacions: la de "La Ciutat Invisible de Kíteig", de Rimsky-Korsakof, amb elements de la companyia rusa, i la de "Carmen", de Bizet, amb En Fleta i la Buades. En totes dues l'execució ha estat discreta. Res d'extraordinari ni en el moviment de les masses, ni en els elements nous que no ens han fet oblidar els magnífics tartan d'altres anys, ni aquell Kuterma celebrat i frenètic. Però el Director d'orquestra Miguel Steiman, va conduir l'obra admirablement i anem a dir que com a finesa d'interpretació pot comparar-se amb els millors directors que ens l'han donada. De la representació de "Carmen" rellevem el cant i la mímica de Fleta, al qual trobem més madur, més aplomat que abans. Es possible que alguns trobin a faltar el "fenomeno", l'home que canta i no més està per a ell, el divo que sacrifica l'obra per a fer lluir les seves facultats. Per al nostre gust, ara és en Fleta un artista d'òpera, que representa en un conjunt, que no es mou amb una gran agilitat i domini de les taules. La senyoreta Buades feu una bona Carmen, amb

una veu de contralt força segura, desnivolt el gest, fresca l'alegria gitana que va voler veure Marimé.

El Liceu parla en català. Els avisos, les indicacions de les portes, els cartells, tot està en català. I això és tan natural, que sembla que sempre hagi estat així. M'hi he trobat amb persones que no senten les coses de Catalunya i ni se n'han adonat. Fins els "Segadors", executats per la gran orquestra en entrar i en sortir el President de Catalunya, sonaven amb una magestat tan reposada com la veu del senyor que surt a la porta de casa seva per a rebre i a acomiadar els convidats.

Força gent. Als pisos alts, de gom a gom. A les butaques de lloguer, no tant,

però molt animades. La propietat no sembla que protesti, perquè això es fa en bloc quan es fa, i bona part d'ella fent acte de presència. Però hi va amb por. La veritat es que si en altre temps hagués passat a Barcelona l'enrenou revolucionari de la setmana passada, al Liceu no hi hauria hagut ningú.

Però cal fer el valent. Els temps s'ho porten. I avui que la riquesa sent una certa necessitat de justificar-se, com en els dies de la renaixença italiana, la comunió en les més altes manifestacions de l'art es per al ric un deure social. Ni el perill de mort hauria retret els burgesos del temps de Llorenç de Medicis.

CLAU DE SOL

Quina emoció la tarda del passat diumenge!

Tarda de futbol.

I no res menys que entre l'Espanyol i el Barcelona.

Per cert que el locutor d'una radio, atabalat i distret, va engegar un reneç.

Un reneç lleu, però.

Un reneç d'aquells que, també a la Radio, se li escapà a Samb'ancat i que feu enrogir tantes persones virtuoses.

Però és que la virtut, en dies de febre electoral, té la virtut d'ésser més sensible que una galena.

En dies de campionat no ho és tant.

✽

Tres individus, que per cert deuen viure del robatori de coses que ja no són de novetat, es varen apoderar de diverses barres de torrons.

Fou detingut un dels "barres" amb els barres a les mans.

Robar torrons?

Això és començar les cases pel terrat

Si els haguessin pres després de quedar a deure el compte de la fonda...

Altrament, això no ho compren a l'encant.

✽

El senyor Sagarra—no el poeta—el regidor, en una de les darreres sessions de l'Ajuntament feu un discurs d'aquells d'empenta. Un va i tot.

A aquest senyor, si més no, se l'hauria de proposar per a la creu de beneficència.

¿Que us penseu que no és res fer riure el poble en hores que el poble no està d'humor?

Ara diuen que aquell famós Ivan Kreuger—el rei dels llumins—no és mort. Que és una farsa més de les seves.

Sembla, fins i tot, que un detectiu—d'aquells de gavany llarg i pipa—s'ha desplaçat a París per tal d'entrevistar-se amb les amistats del suposat mort—que si ara no és viu ho fou molt en vida—per a veure si aporten llum a l'afèr.

Demandar llum a persones que tracten amb "mistos" és cosa que no té res de particular.

Però ens fa l'efecte que això no es posarà en clar encara que es gastí tota la cera.

Vivim en ple segle de l'electricitat.

✽

"La Vanguardia" de dies enrera portava unes fotos per les quals hom veia el deplorable estat en què actualment es troben les vies més centrals de Barcelona.

Estem de complet acord amb el funerari colega.

Troblem molt bé que es treguin els drapets al sol i que s'arrangin els carrers que estiguin deixats de la mà de Déu i de la Casa Gran.

Però, ¿està ben certa "La Vanguardia" que aquests carrers no estaven així fa dos anys?

I si ho estaven ¿per què no publicava les fotos al seu dia?

Portser per excès d'...original

✽

Maurici Chevalier—el còmic que tot li fa gràcia, que es pren la vida rient; que fa cinema i canta cançons per a dedicar-se a alguna cosa i, a la vegada, embutxa-

car uns quants milions—acaba de manifestar que, en efecte, ell s'ha separat de la seva muller; Ivonne Vallee, per incompatibilitat. Però que està disposat a solucionar aquest delicat assumpte, a satisfacció de tots dos.

Nosaltres creiem que el popular "Chansonnier" ha d'estar disposat a resoldre aquest assumpte a satisfacció de tots tres: d'ell, de Ivonne i del públic que, tant li plaü Chevalier: aquest públic que, com Maurici, es pren la vida rient.

**

Una senyora, molt esveradissa, reia l'tre dia llegint l'anunci d'un cinema:

—Bombas en Montecarlo? Menys ma. Ja no podran dir que és a Barcelona que es dediquen a aquesta mena de fabricació.

Ara que, allà, al menys ho avisen...

**

Llegim que un camió atropellà i malferí a una minyona.

Fins ací no res de particular.

Però la informació continua:

"L'auto sofri desperfectes de consideració."

Potser era un camió de juguina...

Negar que hem passats per uns dies d'angúnia, fóra negar la veritat.

Però viure amb el constant ai al cor per mor de quatre alarmistes, ens sembla una mica exagerat.

Dilluns, segons el rumor de molts—uns quants interessats—havien de declarar-se vagues i esclatar qui ho sap quantes revolucions.

Cal aplicar la llei de defensa de la República als propagadors de notícies alarmants.

Ho exigeix la nostra ciutadania i la nostra tranquil·litat.

**

Trobem perfectament, i val la pena que cada dia s'escampi més, la tasca que fa el primer Congrés de Joventuts de Catalunya contra la guerra.

La guerra, por molt que es digui patriòtica, no aconduex a res. Un grapat de milions d'homes que no defensen més que els interessos de quatre burgesos sense cor.

La guerra destrueix ciutats i desperta odis. I prepara altres guerres de revenja que a la curta o a la llarga tornen a esclatar.

Per això cal que tots els ciutadans

conscients i dignes s'apressin a aportar el seu concurs a les humaníssimes entitats que vetllen per la pau i el benestar dels homes.

No cal fiar massa de la Societat de les Nacions.

L'única esperança que ens queda és creure en els qui blasmen de la guerra per un veritable esperit de consciència i germanor.

Els nostres atacadors es torneu generosos.

Vostès ja s'hauran assabentat de què, ara, quan porten a cap alguna malifeta, no són egoistes i deixen un record.

Darrerament, el record, fou una bomba.

Si mai tenen la "sort" que algú els obligui a posar els braços enlaire i se'ls apoderin dels diners, diguin—si observen que volen obsequiar-los—:

—Robi el que li doni la gana, però no faci compliments.

**

Al camp del Barcelona, degut al gran contingent de públic que hi havia al "Gol de dalt", se'n va anar avall una barana. I amb la barana un grapat d'espectadors.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

Això s'esdevingué en el precís moment en què l'Espanyol marcava el primer gol.

No ens negaran que gols emocionants com aquest no n'ha escrit molts la història de la guitza i la pilota.

Potser—i ho celebrariem—no ho tornem a veure més.

✱

Se'ns diu que encara hi ha botiguers que venen cintes amb els colors de la bandera monàrquica.

Ens sembla què la broma ja dura massa, francament.

Caldrà fer avinent a aquests senyors

que a Villa Cisneros hi farien d'allò més bonic unes quantes merceries.

Allí potser acabarien les cintes i l'humor.

Ei! Si no feien com aquells vint-i-nou (circumvalació), que tocaren les de "villa... cisneros" amb el beneplàcid de molts.

✱

La Cambra de la Propietat Urbana ven, per un ralet, uns cartells que donen totes les disposicions per a pujar i baixar en els ascensors de les cases particulars.

Hi trobem a faltar un article:

"Els porters no van armats."

Escopetes - Bicycles - Radio

Vendes a plaços i al comptat

(ES DESITJEN AGENTS)

J. BARÓ

Goya, 11

Tel. 73497

Barcelona

Sucursal a

Esparraguera

S. Antoni, 20

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva
Zynaray et Monicla - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinalada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèduo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluririglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem

Air de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.

Totes les celebritats impressionen en
discos

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

BIBLIOTECA
PERTANYENT A
L'ATENYER BARCELONÉS

Fruïta del temps

La collita ha sigut abundant a tota Espanya

N. R.—En vista de l'abundància de la collita, ja no es cotisa en els mercats.